

ofte er saaledes, at naar Patienterne blive udskrævet fra Sanatorierne, kommer den værste Tid for dem, naar de ere i Hjemmene og ikke ere arbejdsdygtige, thi saa skal den Hjælp, de faa, betragtes som Fattighjælp, for saa vidt den ikke bliver ydet af Hjælpekasserne. Naar dette Forslag bliver vedtaget, antager jeg, at det ligesom vil lægge et Pres paa Kommunalbestyrelserne og i det hele paa de Folk, der have med disse Forhold at gøre, saa at vi hurtigst muligt kunne faa oprettet Reknavalescenthjem. Patienter, der udskrives, men fremdeles skulle være under Kur i nogen Tid, før de maa deltage i Arbejde, kunne da faa Ophold paa disse Hjem og blive fri for at modtage Hjælp af det offentlige. Jeg vil derfor lægge et godt Ord ind for, at dette Ændringsforslag under Nr. 8 maa blive vedtaget.

Justitsministeren (Bilow): Til de Ændringsforslag, der enten ere stillede af Udvalget og tiltraadte af Justitsministeren eller ere stillede af mig og tiltraadte af Udvalget, skal jeg ikke gøre nogen Bemærkning, men blot henholde mig til de Udtalelser, der allerede ere faldne. Lige overfor Ændringsforslag under Nr. 7 til § 8 maa jeg forbeholde mig min Stilling, indtil 3die Behandling finder Sted. Det er den Ændring, der gaar ud paa, at Lovforslagets § 8, hvorefter „Beløb, der af det offentlige ydes til Underhold for Familier, hvis Forsørgere ere Patienter paa de i denne Lov nævnte Anstalter, betragtes i Forholdet til den Understøttede ikke som Fattighjælp“, udvides til, at Beløbet til Underhold heller ikke skal betragtes som Fattighjælp, hvor den paagældende Patient i Tilfælde af Pladsmangel paa de nævnte Anstalter indlægges paa almindelige Sygehuse. Den paagældende Bestemmelse faar nemlig mere vidtrækkende Betydning, end man let kan overskue, og navnlig kommer den noget i Strid med de gældende Regler i Fattigloven og med, hvad der gælder for andre Sygdomme.

Jeg skal give en kort Oversigt over, hvorledes Bidraget til de tuberkuløse finder Sted efter den gældende Lov og efter Lovforslaget. Naar den paagældende Tuberkulosepatient indlægges paa en statsanerkendt Tuberkuloseanstalt, bliver det ikke Fattighjælp. Det samme gælder ifølge § 6, 1, i Fattigloven, som den er omredigeret ved Loven af 27. Maj 1908, hvor der staar, at naar den paagældende indlægges i private Hjem under en statsanerkendt Anstalts vedvarende Tilsyn, er

det ikke Fattighjælp. Ej heller er Understøttelsen Fattighjælp, hvor han bliver indlagt i Henhold til Foranstaltninger efter Tuberkuloseovens § 5, det, man kalder for Tvangsindlæggelse. Derimod er det — og ogsaa efter Lovforslaget — stadig Fattighjælp, hvor han indlægges frivillig paa Grund af Pladsmangel paa andre Steder end de statsanerkendte Anstalter, og endvidere, hvor han frivillig indlægger sig paa Sygehus. Hvad angaar Understøttelse til Familien, er den ikke Fattighjælp, naar den paagældende er paa en statsanerkendt Tuberkuloseanstalt. Understøttelsen er ikke heller Fattighjælp, naar den syge indlægges i Henhold til Loven om Bekæmpelse af Tuberkulose, § 5. Derimod er den Fattighjælp for Familien i det Tilfælde, jeg nævnte før, hvor den syge er i private Hjem, der staa under en statsanerkendt Anstalts vedvarende Tilsyn, i hvilket Tilfælde det ikke er Fattighjælp for ham selv. Nu er det, det foreslaas, at i det Tilfælde han indlægges paa et Sygehus paa Grund af Pladsmangel paa en Tuberkuloseanstalt, skal Understøttelsen til hans Familie ikke betragtes som Fattighjælp, medens Opholdet for ham selv er Fattighjælp. Men Understøttelsen til hans Familie er i Virkeligheden en Ting, man maa se paa, thi den betyder maaske mere, end man kan ane. Det blev oplyst af det ærede Medlem fra Fakse (Stauning) og fremgaar ogsaa af det Bilag, der er trykt i Betænkningen, at det kan komme til at dreje sig om ikke faa. I hvert Tilfælde er det mange, der ere udenfor de statsanerkendte Anstalter, og hvor mange af disse der kunde optages eller forgæves maatte søge om Optagelse paa statsanerkendte Anstalter, lader sig ikke oplyse, men det drejer sig i hvert Tilfælde om et betydeligt Antal.

Nu komme altsaa Vanskelighederne frem. For det første er der det Spørgsmaal: Hvorledes konstaterer man Pladsmangel? For at gøre det maatte de paagældende først skrive om til alle Sanatorier og Hospitaler og forgæves søge Optagelse. Dernæst giver man dem en Særstilling her, en Særstilling, som ikke gives f. Eks. sidsyge, for hvem der desværre i mange Aar har været Pladsmangel, idet disses Familier intet faa. Endelig er der ogsaa det at tage i Betragtning, at det offentlige har en vis Interesse i, at de paagældende komme ind paa et Sanatorium. Hvis de ere saa syge, at de trænge til det af Hensyn til Smittefare for andre, har man jo